

Fragments

Emily Dickinson

Traducció de Dolors Udina

FLÂNEUR.

1. No et sembla terrible l'Eternitat? Hi penso sovint i la trobo tan fosca que gairebé desitjaria que no hi hagués Eternitat. Pensar que hem de viure sempre i no deixar mai de ser! És com si la Mort que tots temem tant perquè ens aboca a un món desconegut fos un alleujament d'un estat d'existència tan il·limitat.

No sé per què, però no em sembla que hagi de deixar mai de viure a la terra – no em puc imaginar ni fent el màxim esforç d'imaginació l'escena de la meva mort – no em sembla que la mort m'hagi de tancar mai els ulls. (Carta 10, a Abiah Root, 31 de gener de 1846.)

2. Ningú no pensa en la joia, ningú no l'endevina, tot el que és vell té una aparença atractiva i el que és nou no ens és revelat, però ara no hi ha res de vell, tot brota, creix i canta, i més aviat diries que ets en un bosc verd i que són les branques el que ve i se'n va. (Carta 35, a Jane Humphrey, 3 d'abril de 1850.)

3. La llar és un lloc sagrat – cap dubte ni desconfiança no pot traspasar-ne les venturoses portes. Ho sento cada cop més a mesura que el gran món avança i ara aquell i ara aquell altre en qui confies et deceben – sembla que aquí hi hagi, de fet, un tros de l'Edèn que el pecat de ningú no pot destruir del tot – és més petit, certament, i potser menys bonic, però és més bonic i més radiant que tot el que l'envolta. (Carta 59, a Austin Dickinson, 25 d'octubre de 1851.)

4. És poca cosa dir que sola que estic – qualsevol ho pot dir, però portar la solitud al cor durant setmanes, quan dorms i quan et despertes, sempre amb la sensació que et manca alguna cosa, això no tots ho poden dir i em desconcerta. (Carta 176, a Susan Gilbert Dickinson, 27 de novembre - 3 de desembre de 1854.)

5. Si les roses no s'haguessin marcit i no haguessin arribat les glaçades, i si no hagués caigut aquí i allà algú a qui no vaig poder despertar, no caldria més Cel que el d'aquí baix – i si Déu hagués estat aquí aquest estiu i hagués vist el que jo he vist – m'imagino que trobaria superflu el Seu Paradís. No li ho diguis per res del món, però, perquè després de tot el que n'ha dit, m'agrada-rà veure què ens construïa, sense martell, sense pedra i sense ni tan sols un jornal·ler. (Carta 185, a Elizabeth Holland, primers d'agost de 1856?)

6. Perdem – perquè guanyem – / Els jugadors – en recordar-ho – / Tornen a tirar els daus! (Poema 28, 1858.)

7. T'atreviries a viure a l'Est on vivim nosaltres? Et fa por el Sol? – Quan sentis que la nova violeta s'obre pas entre els terrossos, t'hi decidiràs? Tots som forasters – estimada – el món no ens reconeix perquè nosaltres no el reconeixem. I Pelegrins! – Ho dubtes? I tot sovint Soldats – alguns de nosaltres victoriosos, però aquesta nit no els veig per culpa del fum. – Tenim gana, i set, de vegades – Anem descalços – i tenim fred – (Carta 203, a Catherine Scott Turner Anthon, cap al març de 1859.)

8. Em diuen que dejunar dona una Aroma meravellosa al menjar, però, Soltera de naixement, renego de la Cuina. (Carta 204, a Elizabeth Holland, 2 de març de 1859.)

9. Quina alegria estimar els amics! Que extraordinàriament alegre imaginar que comparteixen les nostres velleïtats, encara que els Mars ens separin, encara que una sola Margarida ens els amagui de la vista. (ibíd.)

10. Aquest món és breu, i desitjo, fins a tremolar, tocar aquells que estimo abans que els turons no siguin rojos – grisos – blancs – no «tornin a néixer»! (Carta 207, al Dr. J. G. Holland i senyora, setembre de 1859.)

11. Tant de bo la «fe dels pares» no anés amb borseguins ni portés paraigües blaus. (Carta 213, a la Sra. de Samuel Bowles, després de Nadal de 1859.)

12. L'aigua l'aprenem per la set / La Terra –
pels oceans travessats. (Poema 93, 1859.)

13. Les nostres vides són suïsses – / Tan tran-
quil·les – tan Fresques – / Fins que un dia a la tarda /
Els Alps es descuiden les Cortines / I hi veiem més
enllà! (Poema 129, 1859.)

14. Aquest món és un lloc ben petit, tan sols el
vermell del cel, abans que surti el sol, donem-nos
doncs les mans ben fort, que quan els ocells co-
mencin, no falti cap de nosaltres. (Carta 225, a
Louise i Frances Norcross, mitjan setembre de
1860.)

15. L'afany del Mariner és la costa! / El del
Soldat – les bales! Qui vulgui més / Ha d'esperar
l'altra vida! (Poema 135, 1860.)

16. Qui no ha perdut mai, està poc preparat /
Per trobar una Corona. (Poema 136, 1860.)

17. La pols és l'únic Secret – / La Mort, l'Única /
De qui no pots saber res / A la seva «ciutat nadiua».
(Poema 166, 1860.)

18. Una Rosa, no, tanmateix m'he sentit florir, / Un ocell, no – tanmateix cavalco l'Èter.
(Poema 190, 1861.)

19. El murmuri d'una Abella – / Em va embruixar – / Si algú em pregunta per què – / Em seria més fàcil morir – / Que explicar-ho – (Poema 217, 1861.)

20. És tan poca cosa plorar – / És cosa tan breu sospirar – / I amb tot – per Trarbalsos – tan nimis / Morim homes i dones! (Poema 220, 1861.)

21. Hi ha qui santifica el Sàbat anant a l'Es-
glésia – / Jo el santifico quedant-me a Casa – /
Amb un Bobolinc com a Cor – / I un Verger com a
Cúpula – (Poema 236, 1861.)

22. La Gota que lluita al Mar – / Oblida el seu
lloc / Com jo, en Tu – (Poema 255, 1861.)

23. Que avorrit – ser – Algú! / Que vulgar – com
una Granota – / Dir el teu nom – tot el sant mes
de juny – A un Bassal que t'admira! (Poema 260,
1861.)

24. Les paraules antigues són encarcerades – i no n’hi ha de noves – Els torrents – són inútils – en temps de Desglaç – (Carta 252, a Samuel Bowles, finals de 1862.)

25. Tan pocs dels qui viuen – tenen vida – que sembla de gran importància – que cap d’ells – la perdi per la Mort. (Carta 275, a Samuel Bowles, mitjan novembre de 1862.)

26. Hi ha un lleure – més Tonificant que el Treball. (ibíd.)

27. Una paraula mor, un cop dita / Diuen
alguns – / Jo dic que just comença a viure / Aquell
dia. (Poema 278, 1862.)

28. Són els Captaires – qui defineixen millor els
Banquets – / És tenir Set – que dona vida al Vi –
(Poema 283, 1862.)

29. Els Eclipsis – Els Sols – impliquen / La
paràlisi – la nostra Introducció muda / A la Vita-
litat – (Poema 284, 1862.)

30. Pare – et lliuro – no a mi mateixa – / Que seria poca càrrega – / Et lliuro el Cor imperial / Que no he tingut força per retenir. (Poema 295, 1862.)

31. Fa un Any – què puc anotar? / Déu meu – lletregeu la paraula! Jo – no puc – / No era Gràcia? No, això no – / No era Glòria? Això – servirà – / Lletregeu-la més a poc a poc – Glòria – (Poema 301, 1862.)

32. «Esperança» és aquella cosa amb plomes – / Que es posa a l'ànima – / I canta la melodia sense paraules – / I no s'atura mai – mai – (Poema 314, 1862.)

33. Morir – no dura gaire estona – / Diuen que
no fa mal – / Només anar-se decandint – a poc a
poc – / I de sobte – perdre's de vista – (Poema 315,
1862.)

34. Si estic perduda – ara – / Haver estat
trobadra – / Encara m'extasiarà –/ Que una ve-
gada – aquelles Portes de Jaspi – per a mi – /
S'obriren rutilants – de cop – (Poema 316, 1862.)

35. Saber el pitjor, fa perdre la por – (Poema 341,
1862.)

36. El Cel – arriba d'improvís, / A Vides que
consideraven l'Oració / Un Psalm massa presump-
tuós – (Poema 361, 1862.)

37. Sé que Ell existeix. / En algun lloc – en silen-
ci – / Ha amagat la seva vida extraordinària / Dels
nostres ulls vulgars. (Poema 365, 1862.)

38. L'Omnipotència – no té Llengua – / El seu
parlar sibilant – és el Llampec – i el Sol – / La
seva Conversa – amb el Mar – / «Com ho podeu
saber»? / Consulteu el vostre Ull! (Poema 429,
1862.)

39. He trobat les paraules per a cada idea / Que
he tingut mai – Tret d'Una – / I aquesta – em des-
afia – / Com una Mà que intentés guixar el Sol.
(Poema 436, 1862.)

40. Això era un Poeta – / És aquell que /
Destilla un sentit sorprenent / De Significats
Ordinaris – (Poema 446, 1862.)

41. «Per què Us estimo», Senyor? / Perquè – /
El Vent no demana a l'Herba / Que respongui –
Per què quan ell passa / Ella no pot estar-se quieta.
(Poema 459, 1862.)

42. Visc en la Possibilitat – / Una Casa més bella que la Prosa – / Amb Finestres més nombroses – / Superior – per les Portes – / De Cambres com els Cedres – / Inexpugnables a l’Ull – / I com a Sostre Perpetu / les Teulades del Cel – (Poema 466, 1862.)

43. Si he arribat a un final / És més enllà / De l’Indefinit revelat – / He tancat els ulls – i he anat a les palpentes / Era més agradós – ser Cega – (Poema 484, 1862.)

44. El Món – sembla de Pols / Quan ens aturem per Morir – / Volem la Rosada – llavors – / Els Honors – tenen un gust sec – (Poema 491, 1862.)

45. No és la «Revelació» el que espera, / Sinó
els nostres ulls mal equipats – (Carta 280 a T. W.
Higginson, febrer de 1863.)

46. Un Abisme – però Cel al damunt– / I Cel al
costat, i Cel al voltant; / I tanmateix un Abisme –
Amb Cel al damunt. (Poema 508, 1863.)

47. Em lligo el Barret – em creuo el Xal – / Les
petites obligacions de la vida – ben precises – /
Com si el més insignificant / Fos infinit – per a
mi – (Poema 522, 1863.)

48. Compto – Quan m’hi poso – / Primer –
els Poetes – Després el Sol – / Després l’Estiu –
Després el Cel de Déu – / I després – s’ha acabat
la Llista – // Però, repassant-ho – els Primers
semblen / Encloure-ho tant tot – / Que els Al-
tres semblen una Representació inútil – / Per tant
escric – Poetes – Tot – (Poema 533, 1863.)

49. Si El que Poguéssim – fos el que voldríem – /
El Criteri – seria estret – / El Súmmum de la Parau-
la / És la Impotència de Dir – (Poema 540, 1863.)

50. Hi ha una Languidesa de la Vida / Més
imminent que el Dolor – / És la Successora del
Dolor – Quan l’Ànima / Ha sofert tot el que pot –
(Poema 552, 1863.)

51. Confiança en l'Inesperat – / Així es va convèncer William Kidd / De l'Or Enterrat – / Que havia testificat Algú – (Poema 561, 1863.)

52. Què té de dolent? Els homes moren – externament – / És una veritat – de Sang – / Però nosaltres – morim en una Obra – / I el Teatre no mor mai – (Poema 584, 1863.)

53. L'Ànima que té un Convidat, / No sol sortir a fora – / Una Multitud més Divina – a Casa – / N'anulla la Necessitat – (Poema 592, 1863.)